

ЛІСФАКТИ

ГРУДЕНЬ 2023

51

ВИПУСК

Шануймо героїв
минулого, щоб не
платити кров'ю героїв
сьогодення!

Новини університетського
та студентського життя

Випуск магістрів
інституту.
Міжнародна-науково-
практична
конференція

30 листопада 2023 року в Навчально-науковому інституті лісового і садово-паркового господарства НУБіП України відбулася надзвичайно приємна подія – випуск магістрів денної та заочної форм навчання. Почесними гостями на урочистому засіданні були – **Володимир Отченашко**, начальник науково-дослідної частини; **Людмила Філінська**, директор КП УЗН Дарницького району м. Києва; **Ігор Мельник**, Голова ради роботодавців ННІ лісового і садово-паркового господарства. Захід розпочався із виконання державного гімну та вшанування пам'яті полеглих захисників України серед яких є студенти та випускники ННІ лісового і садово-паркового господарства. Директор ННІ лісового і садово-паркового господарства **Роман Василичин** у вступному слові привітав випускників із цим важливим етапом у їхньому житті та побажав міцного здоров'я, миру й добробуту, а також з гідністю представляти університет на ринку праці. Серед наших, вже колишніх студентів, – багато цікавих, яскравих та талановитих людей, сформованих професіоналів, а головне – особистостей з високими моральними чеснотами! Щиро бажаємо нашим випускникам миру, адже його так бракує в українському сьогодні, натхнення на подальші звершення, яким не стануть на заваді вороги та їхнє бажання поневолити наш народ, підтримки рідних і щирого кохання!

Гордо несить звання випускника-магістра ННІ ЛіСПГ НУБіП України!

Доцент кафедри ландшафтної архітектури та фітодизайну
Олеся ПІХАЛО

ШАНУЙМО ГЕРОЇВ МИНУЛОГО, ЩОБ НЕ ПЛАТИТИ КРОВ'Ю ГЕРОЇВ СЬОГОДЕННЯ!

Пошана до героїв минулого і сьогодення, національна гідність, патріотизм – найцінніший капітал людини і нації. Так, мову, національну пам'ять, культуру, історію «на хлеб не намажешь». Але саме ці базові існування, розвитку людини і народу плекають ту єдину силу, ресурс, непідвладний навіть часові, – силу духу, яка й формує в т.ч. й матеріальний рівень життя.

Святкуючи 125-річчя НУБіП України, ми якнайщиріше вшанували Героїв новітньої московсько-української війни, пов'язаних з рідним університетом. Живих і загиблих. Ми назвали імена кожного. Слава і дяка їм! Ми згадали і вкарбовані на Меморіалі пам'яті, монументах імена тих НУБіПівців, які віддали своє життя під час Другої світової війни. А чи знаємо ми тих наших попередників, хто були першими? Хто закладав основи нашого університету й української державності, боровся за неї в 1917-20-х роках? На жаль, ні, не знаємо. Бо не цікавимося... Або ж все ще, за інерцією, блукаємо манівцями криваво-фальшивого колоніального минулого, де Героїв називали бандитами, а злочинців – героями. Але ж так не може бути вічно!..Тому автору цього тексту вельми не відразу вдалося розшукати перші імена борців і діячів Української національно-визвольної революції 1917-20-х рр., причетних до нашого рідного НУБіП. Так, тоді наш університет ще зароджувався в лоні сільськогосподарського відділення Київського політехнічного університету, звідки ми

виводимо свій історичний родовід. На жаль, і там цією темою також мало хто цікавився...

Добре, що за понад 30 років незалежності з'явилася когорта дослідників, які воскресили із забуття тисячі славних імен-світочів нашого шляху до волі, чий промінь духу гартуватиме нові покоління. Ось вони, – імена перших лицарів боротьби за українську державність 1917-20-х рр., які вчилися або були причетні до сільськогосподарського відділення КП:

Григорій Пáвлович Чиже́вський

(23 жовтня 1886, с. [Ціпки](#) Великобудищенської волості Гадяцького повіту Полтавської губернії – 1936, [Кельці](#), Польща) – міністр внутрішніх справ УНР (1919). Учасник [Другого Зимового походу](#) Армії УНР. Полковник [Армії УНР](#), артилерист. Син відомого діяча українського руху [Павла Івановича Чижевського](#).

Походив з шляхти Полтавської губернії. Закінчив технічне училище в Олександрівську (1906), Київський політехнічний інститут (1910). 1 травня 1912 р. став однорічником 2-го розряду до 5-ї батареї 9-ї артилерійської бригади (Полтава). У липні 1913 р. склав іспит на звання прапорщика

запасу артилерії. У липні 1914 р. був мобілізований, служив молодшим офіцером 1-ї батареї 70-ї артилерійської бригади. З 27 травня 1916 р – штабс-капітан, з 12.11.1916р. – командир батареї 70-ї бригади, з 21 грудня 1916 р. – командир батареї 136-го окремого артилерійського дивізіону. Під час Першої світової війни був нагороджений всіма орденами Святого Володимира з мечами та биндою, а також відзнакою Святого Георгія IV ступеня з лавровою гілкою (за бої під Ригою). 1 липня 1917 р. потрапив до німецького полону.

На фото: Лицарі «Залізного Хреста за Зимовий похід і бої» зі складу 3-ї Залізної дивізії з керівниками 2-ї Волинської дивізії.

1-й ряд зліва направо: Володимир Лаврик, підхор. Іван Назаренко, полк. Григорій Чижевський, ген. Олександр Загородський, підп. Олександр Недзвецкий, підп. Микола Чижевський, підп. Іван Шура-Бура.

Служба в Армії УНР. 3 14 лютого 1918 р – командир 1-ї батареї 1-го Українського гарматного полку ([Синьожупанників](#)). 3 3 березня 1918 р – командир 1-го Українського гарматного полку до часу його офіційного розформування німцями (27-28 квітня 1918 р). 3 1 травня 1918 р. – губернський комісар Центральної ради на Полтавщині, 15 травня 1918 р. – відданий Гетьманом Скоропадським під суд у справі гетьманського перевороту. 3 27 листопада 1918 р. – губернський комісар Директорії у Полтавській губернії. 3 14 лютого 1919 р. – міністр внутрішніх справ УНР. 1 квітня 1919 р. – у резерві старшин при штабі [Дієвої армії УНР](#). 3 18 квітня 1919 р. – командир гарматного куреня 16-го пішого загону Дієвої армії УНР, з 10 червня 1919 р. – командир 3-ї гарматної бригади [3-ї \(згодом – Залізної\) дивізії](#) Дієвої армії УНР.

3 6 січня 1920 р. – помічник командира 3-го збірного кінного полку Дієвої армії УНР, з 18 квітня 1920 р. – т. в. о. командира та командир 3-го збірного кінного полку Дієвої армії УНР. 3 12 червня 1920 р. – начальник 3-ї гарматної бригади 3-ї Залізної дивізії армії УНР. Учасник Другого Зимового походу, начальник артилерії Української повстанчої армії, був поранений.

В українській армії служив також брат Григорія Чижевського – Микола. Цій славетній родині, – Павлу Чижевському (1860–1925 рр.), Григорію Чижевському (1886–1936 рр.) і [Миколі Чижевському](#) (1890–1954 рр.), – 26 червня 2019 року у м. Гадяч відкрита меморіальна дошка. Ініціатори встановлення – товариство «Чорні запорожці» та Роберт Чижевський ([У Гадячі відкрили меморальні дошки](#)).

Олексáндр Івáнович Бабин (03.07.1894 р., с. Базилівка Конотопський повіт Чернігівська губернія – 28.11.1968, м. Філадельфія, США) – український військовий діяч, повстанець, комендант міст Збараж (листопад 1917 – січень 1918) і Ромни (січень 1919). Сотник військ **Центральної ради** та **Армії УНР**.

Закінчив дворічні педагогічні курси при Глухівській міській школі (травень 1911), навчався в Глухівському учительському інституті (серпень 1911 – травень 1914) та 3-й Київській школі прапорщиків (червень 1915). У серпні 1914 вступив вільним слухачем до Київського політехнічного інституту на агрономічний відділ.

Навчався в **Українській господарській академії** в Подєбрадах. Дипломну роботу виконав «дуже добре та оборонив її з успіхом добрим». Диплом інженера-лісівника здобув 4 червня 1927 року. Виїхав до США, де й помер 28 листопада 1968 року в м. Філадельфії, штат Пенсільванія.

У «Curriculum vitae» (автобіографії) він писав:

«В грудні 1914 року по призиву вступив до російської армії в 4-й гарматний запасний дивізіон в м. Києві (як вільноопределяющийся). В травня 1915 року відкомандирований до 3-ї київської школи старшин, котру скінчив в серпні 1915 року. В жовтні 1915 року відправлений на фронт до 16-го Ладожського полку, де і перебував до жовтня 1917 року, маючи за службові та бойові відміни ранг штабс-капітана. В кінці жовтня 1917 року під час виділення українських військових частин на фронтах, вступив до 22-го Івана Гонти полку 5-ї Січової Запор. Дивізії. Командир дивізії Олександр Поджіо в жовтні 1917 р. призначив мене начальником дивізійної команди з вишколу українських підстаршин. У листопаді 1917-го призначений комендантом м. Збаража – виконував цей обов'язок до лютого 1918 року. За наказом Центральної ради в лютому 1918 року переведений зі своєю командою до м. Бердичева, де перебував до наступу большевиків. Разом з німцями, які прийшли в Україну згідно з Берестейськими угодами, відбув всі бойові події проти большевиків. У березні 1918-го звільнений у відпуску через контузію. У вересні 1918 р. мобілізований до 33-го Охтирського полку, де і служив до повстання проти гетьмана. Вступив цього ж місяця до 33-го республіканського полку. В січні 1919 року призначений комендантом м. Ромен на Полтавщині. Після оточення Ромен большевиками, а потім і окупації московськими військами і всієї України перебував з 24 січня 1919 року до серпня 1919 року в різних повстанчеських відділах проти московських окупаційних військ. При навалі військ Денікіна відступив у Польщу до Української армії, в котрій і перебував до цього часу. Перебуваю в таборі Щолково при штабі Кордонної бригади. Полк чорних запорожців.»

Михайло Львович Зінченко (22 травня (4 червня) 1893 р. с. Роїще Чернігівської губернії – 12 березня 1963 р., м. Дубниці над Вагом, Словаччина), поручик, старшина Армії УНР, учасник боїв за незалежність України в 1920 р.

У 1912 р. 28 листопада поступив на військову службу «вольноопределяющимся» до 83-го піхотного Самурського полку (м. Ставрополь). 1 грудня 1914 р. закінчив чотирьохмісячні курси Тифліського піхотного військового училища. Був призначений командиром роти 18-го Туркестанського стрілецького полку. З 29 грудня по 12 травня 1915 р. служив у 4-му Кубанському пластунському батальйоні. З 8 вересня 1915 р. по 15 травня 1916 р. – помічником Кременчуцького етапного

коменданта, з 15 травня по 16 липня 1916 р. – командиром 124-ї етапної роти. З 1 серпня 1916 р. по 21 квітня 1917 р. – в 4-му Кубанському пластунському батальйоні. Був переведений до резерву чинів штабу Київського військового округу (квітень – жовтень 1917 р.). Нагороджений орденами Святої Анни 4 ступеня з написом «За хоробрість» та Святого Станіслава 3 ступеня з мечами та бантом. 18 грудня 1917 р. визнаний непридатним до військової служби у зв'язку з пораненням.

Українська революція. Навесні 1918 р. організував у селі Роїщі вибори делегатів на [Всеукраїнський з'їзд хліборобів](#) і брав у ньому участь. В серпні того ж року вступив до Київського політехнічного інституту на сільськогосподарське відділення. 23 червня 1920 р. був заарештований «как соучасник съезда Хлеборобов апреля месяца 1918 года». А 15 липня 1920 р. комісія Чернігівської НК постановила відправити його до концентраційного табору до закінчення «громадянської війни».

З 1 листопада 1920 р. був зарахований до запасного полку [1-ї Запорізької стрілецької дивізії](#), а 9 листопада – молодшим старшиною до кінної сотні штабу 2-ї стрілецької Запорізької бригади тієї ж дивізії. Брав участь в боях під Микулинецьким Ріжком (13.11.1920), Голенищенським Майданом та Миколаєвим (20.11.1920). Після інтернування був у таборах [Пикуличі](#) під Перемишлем та у м. Вадовиці. У вересні 1921 р., як студент був звільнений з армії і відпущений продовжувати навчання. За стипендії Християнської асоціації молодих людей (жовтень 1921 р. – травень 1922 р.) навчався в Сільськогосподарській академії м. Берліні. З травня 1922 р. жив у Празі. Того ж року 11 червня був прийнятий до Української господарської академії в Чехословаччині в м. Подебради на агрономічно-лісовий відділ (агрономічний підвідділ). В тому ж році вступив до Чеської високої школи у Празі, де вивчав сільськогосподарське інженерство. 17 червня 1926 р. склав державний іспит і одержав право користуватися титулом інженер. По закінченню навчання працював у Вігяші-Петруші. 21 лютого 1941 р. одружився з Юліаною Новак. У 1946 р. у них народилася донька Оксана. З 1949 р. по 1953 р. керував Фондом національного оновлення, створеним на базі маєтків в Болешові та П'ехові. В 1953 р. переселився до м. Дубниці над Вагом, де й прожив решту життя. Помер 12 березня 1963 р. і похований на міському цвинтарі.

З проголошенням незалежності Української держави 30 жовтня 1997 р. його було реабілітовано. У червні 2018 року пам'ять про Михайла Зінченка було пошановано відкриттям меморіальної дошки у його рідному селі Роїщі.

[На Чернігівщині в селі Роїщі, в приміщенні місцевої школи, відкрили першу меморіальну дошку. Надгробок на могилі поручика Зінченка М. Л.](#)

Олександр Євгенович Катхе (15.03.1893, Вільно – ?) – підполковник Дієвої Армії УНР. Народився у місті Вільно. Закінчив Михайлівське артилерійське училище у 1914 році. У складі 65-ї артилерійської бригади брав участь у Першій світовій війні. Був нагороджений Георгіївською зброєю. Останнє звання у російській армії – капітан.

В українській армії з 16 лютого 1919 року – командир 5-ї батареї Січових стрільців Дієвої Армії УНР, згодом – 1-ї гаубичної батареї, що входила до 2-го гарматного полку Січових стрільців Дієвої Армії УНР. Навесні 1919 року полк було передано до складу Української Галицької армії – до 2-го Галицького корпусу, у складі якого 5-та батарея воювала спочатку проти поляків, а згодом – проти червоних. У січні 1920 року батарею було передано до 4-ї Галицької бригади Едуарда Шепаровича, яка у квітні 1920 року приєдналася до рейдууючої у [Першому Зимовому поході](#) Дієвої Армії УНР. Рештки 2-го гарматного полку та 5-ї батареї Січових стрільців було передано на формування артилерії 5-ї Херсонської стрілецької дивізії Армії УНР. З 25 квітня 1920 року – командир 13-го гарматного куреня [5-ї Херсонської стрілецької дивізії](#) Армії УНР. У 1920-х роках – в еміграції у Польщі.

Дмитро Васильович Головко (13.10.1897, містечко Рокитне Васильківського повіту Київської губернії – після 27.06.1927) – хорунжий Армії УНР, інструктор Чеського спортивного друства «Сокіл» у Подєбрадах (1924), інженер-гідротехнік (1927).

У Полтаві закінчив церковнопарафіяльну школу (1908) і Олександрівську реальну школу (1917). Як вільнопридільний 1-го Українського гарматного дивізіону воював проти більшовиків. Вступив до Київського політехнічного інституту (1918). Приєднався до Запорозької дивізії Армії УНР (11.1918), з якою брав участь у походах і боях проти більшовиків. Чотовий гарматної сотні полку [Чорних запорожців](#).

Виявив героїзм у бою 16 листопада 1920 р. проти бронепотяга «Красноармеец». Разом з хорунжим Голембовським (ройовий полку Чорних запорожців, гармаш) підбив його в нерівному бою, завдяки чому Чорні запорожці захопили бронепотяг, на озброєнні якого було 6 гармат, 16 кулеметів і багато набоїв. Його прізвище фігурує у списку пораниених і хворих, яких залишили на лікування, й тих, хто загинув під час Зимового походу. Лицар Залізного хреста. Перейшов до 6-ї гарматної бригади 6-ї Січової дивізії (1.11.1920). Інтернований поляками (22.11.1920) в табір Щипйорно. Дійсний слухач гідротехнічного відділу інженерного факультету УГА (1922 – 1926). Учасник студентського хору УГА в Подєбрадах (1924). Захистивши «з успіхом дуже добрим» дипломний проект «Шлюзова комора та гребля Ягорського», здобув фах інженера-гідротехніка (27.06.1927). Подальша доля невідома.

Як бачимо, далеко не про всіх героїв визвольної боротьби 1917-20-х рр. вдалося знайти достатньо інформації чи фото. Деякі дані варто уточнити, перевірити.

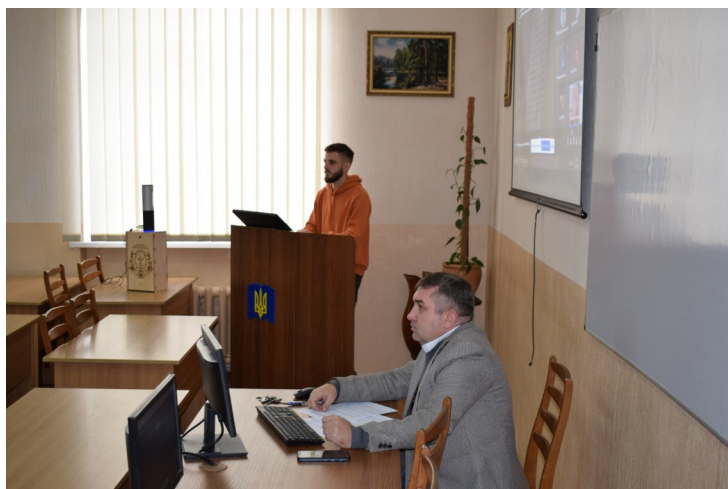
Але найважливіше те, що ми з гордістю можемо усвідомлювати: ті, хто започатковували славу родину НУБіП України, чесно виконали свій обов'язок перед Вітчизною, давши священний бій за її волю проти того ж ворога, який і зараз намагається нас знищити.

Вічна їм пам'ять, дяка і слава!

Володимир ГОНСЬКИЙ,

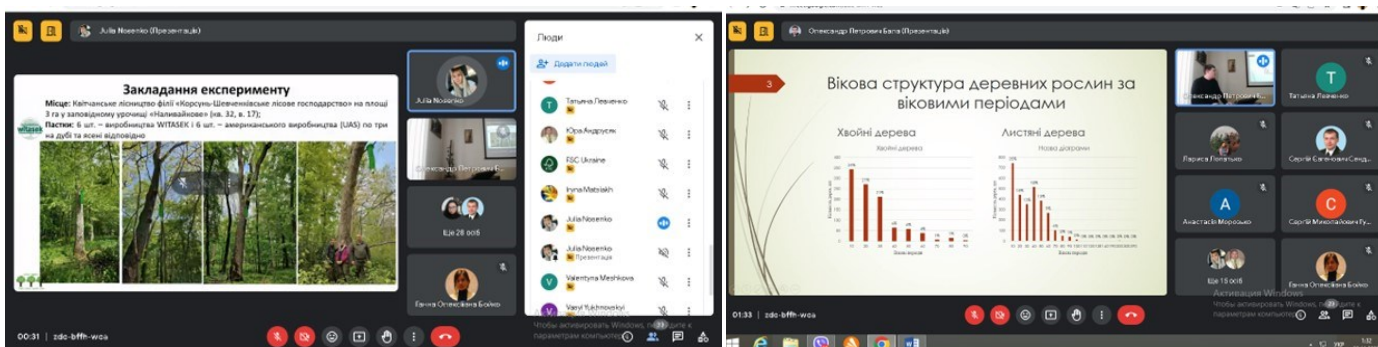
Навчально-науковий центр виховної роботи і соціального розвитку НУБіП України
Автор дякує президенту Історичного клубу «Холодний Яр» Роману Ковалю, доктору історичних наук Андрію Руккасу, Українській Вікіпедії за допомогу у підготовці цього тексту.

Міжнародна науково-практична конференція «Актуальні проблеми дослідження лісових та урбоекосистем України в умовах воєнного стану»

23 листопада 2023 року в ННІ ЛіСПГ, у змішаному форматі відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Актуальні проблеми дослідження лісових та урбоекосистем України в умовах воєнного стану». В конференції взяли участь понад 100 учасників, з яких 5 іноземних науковців. З вітальним словом до учасників конференції звернулися директор ННІ лісового і садово-паркового господарства проф. Роман Василишин, який побажав продуктивних та жвавих дискусій в ході представлення наукових здобутків з актуальної проблематики

досліджень. Модератор конференції, директор НДІ лісівництва та декоративного садівництва доц. Олександр Бала ознайомив учасників із програмою конференції та порядком доповідей учасників, які заявили про свої доповіді в очному та онлайн форматі.

Доповідачі у своїх презентаціях підняли низку важливих наукових проблем, які потребують вирішення у галузі лісового та садового паркового господарства, а також деревообробної та меблевої промисловості. Проф. Василь Юхносвський розпочав конференцію з доповіді про моніторинг агроландшафтів та спільні напрацювання у цьому напрямку з колегами з Італійської асоціації агролісомеліорації. Переважна більшість доповідей була представлена докторантами та аспірантами інституту різних років навчання.

Серед них обговорювалося питання оцінки біорізноманіття комах у всихаючих деревостанах та причини зараження старовікових дерев в'яза бактеріальною водянюкою.

Жваву дискусію викликала доповідь, щодо застосування біопрепаратів при вирощуванні садивного матеріалу в лісових розсадниках. Дослідження впливу типу лісорослинних умов на розвиток пагонів декоративних рослин роду *Cercis* та вплив екстремальних температур на терморезистентність листя бирючини. В продовження досліджень садово-паркового напрямку проведено аналіз скверів Шевченківського району м. Києва та запропонована їх класифікація, а також дослідження вікової структури дерев, що зростають на території НУБіП України під час проведення інвентаризації зелених насаджень. Серед проблем деревообробних технологій розглянуто питання зменшення шкідливої дії емісії формальдегіду в деревних композиційних матеріалах шляхом додавання оксиду магнію.

Щиро вітаємо учасників конференції та бажаємо подальшого наукового зростання!

Анастасія БАЛА, студентка СПГ-2201

Аматорська ліга з паркового волейболу

11 листопада та 9 грудня 2023 року в Державному торгівельно-економічному університеті відбулася гра з волейболу, де команда від Навчально-наукового інституту лісового і садово-паркового господарства брала участь! Змагання пройшли за розкладом, на двох майданчиках.

Урочисто відкрили змагання голова Громадської організації «Волейбольний клуб Тищенко» Тищенко В.І. та головний суддя Чешейко С.М. Повітряна тривога, що пролунала під час гри не завадила змаганням, які були проведені пізніше. До групи «А» групи були відібрані такі команди: «Гродзюк», «ННІ-ЛіСПГ», «Ніка», «Я люблю волейбол», «АБФ НУБіП», «Wings та «Атланта». Гра була запеклою, напруження зростало з кожною подачею м'яча, але наша команда ННІ

1 - 4 місце												
	Teamname	1	2	3	4	Очки	З	Пр	Р	Місце		
1	АБФ НУБіП	0	2	2	0	2	0	6	121	91	30	2
		0		3	3							
2	ННІ-ЛіСПГ	2	0	2	0	1	2	7	141	107	34	1
		3		3	1							
3	Гродзюк	0	2	0	2	1	2	1	95	134	-39	4
		0	0		1							
4	Dynamic Team	0	2	2	1	2	1	4	121	146	-25	3
		0	2	2								

ЛіСПГ перейшла у другий тур і змогла потрапити у список команд цього сезону.

За результатами першого туру команда ННІ ЛіСПГ виборола 3-є місце в рейтингу за Аматорську лігу з паркового волейболу 4x4 серед змішаних команд, а вже 9 грудня 2023 року команда ННІ ЛіСПГ стала призером ліги «А» та здобула перше місце!

Після закінчення ігор було проведено урочисте нагородження, команди-призери отримали дипломи, медалі та подарунки від організаторів змагань.

Єлизавета Сизон, студентка ЛГ-2301

QR-Code Instagram

Головний редактор Ніна БАДАЛОВА

Дизайнер Вікторія МЕТЕЛЬСЬКА

Електронна версія газети :

<https://nubip.edu.ua/node/1067/22>

QR-Code Telegram